

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **F. K.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Kamilem Fotrem
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 2. 7. 2019, č. j. 090918/2019/KUSK,
sp. zn. SZ_043071/2018/KUSK/6,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2019, č. j. 090918/2019/KUSK, sp. zn. SZ_043071/2018/KUSK/6, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 29. 8. 2018, č. j. 52192/DSA/18/PAHU, sp. zn. DSA/16797/17/PAHU, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Kamila Fotra, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 8. 2018, č. j. 52192/DSA/18/PAHU, sp. zn. DSA/16797/17/PAHU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) se žalobce dopustil v nepřímém úmyslu tím, že dne 23. 2. 2017 v 16:32 hodin, na silnici I/9 na rovném úseku ve směru od obce M. k městské části V., po otočení zpět k obci M., a dále v obci M., v ulici Č., ve směru k centru obce, řídil motorové vozidlo tovární značky R. L., registrační značky X, přičemž byl u odbočky k čistírně odpadních vod zastaven a kontrolován policejní hlídkou, v rámci čehož se podrobil orientačnímu testu na přítomnost návykové látky přístrojem DrugWipe 5S, který byl pozitivní na Canabis. Po následném poučení se na výzvu policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, zda není pod vlivem návykové látky, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.

2. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) se žalobce dopustil v nepřímém úmyslu tím, že dne 23. 2. 2017 v 16:32 hodin, na silnici I/9 ve směru od centra obce M. k městské části V., po otočení zpět k obci M., a dále v obci M. k městské části V., řídil motorové vozidlo tovární značky R. L., registrační značky X, přičemž předjížděl z jednoho jízdního pruhu do druhého přes plnou čáru v místě, kde je to zakázané dopravním značením V1a, V13 a V9a. Při následném zastavení a kontrole, na výzvu policisty, odmítl předložit doklady potřebné k řízení a provozu vozidla. Tím porušil § 4 písm. c) a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Za spáchané přestupky byly žalobci uloženy správní trest pokuty ve výši 32 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců počínaje právní mocí rozhodnutí. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“) byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 40 odst. 5 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), neboť jeho vydání bránilo rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. 043071/2018/KUSK-OSA/Šam, jímž bylo v té samé věci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 2. 2018, č. j. 9665/DSA/18/PAHU, sp. zn. DSA/16797/17/PAHU, zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Šlo tedy o věc již jednou pravomocně rozhodnutou, přičemž předchozí rozhodnutí nebylo zákonem předvídaným způsobem „odklizeno“. Nezákonné pro tuto vadu pak bylo celé přestupkové řízení před správním orgánem I. stupně, které bylo završeno prvostupňovým rozhodnutím. Napadené rozhodnutí pak vedle popsané těžké vady trpí i vadou spočívající v tom, že došlo k pochybení při zjišťování skutkového stavu. Žalobce namítá, že po něm nebylo možné v přestupkovém řízení požadovat, aby prokázal svoji nevinu. Dokazování v přestupkovém řízení zásadně vede správní orgán, který má obviněnému prokázat vinu.

4. Žalobce tvrdí, že policisté jej ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle zvláštního předpisu nevyzvali, a jediný způsob, jak průběh minulých dějů dokázat, je výslech policistů jako svědků, což se ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nestalo. Důkazy, o které se správní orgány obou stupňů opíraly, nejsou způsobilými důkazy o vině žalobce a jde toliko o jednostranné úřední záznamy, s jejichž obsahem měl žalobce možnost se seznámit až v rámci přestupkového řízení. Tím došlo nejen k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, ale napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K důkazu žalobce navrhuje předmětné rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018 a správní spis správního orgánu I. stupně sp. zn. DSA/16797/17/PAHU. Žalobce poukazuje na to, že byl neodůvodněně zasažen v majetkové sféře, neboť mu byl opakovaně uložen správní trest pokuty ve výši 35 000 Kč, dále mu byl opakovaně uložen správní trest v podobě zákazu činnosti a rovněž tak povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že rozhodnutím ze dne 21. 5. 2018, č. j. 043071/2018/KUSK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 2. 2018, kterým byl poprvé žalobce uznán vinným shora uvedenými přestupky. Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, shodného čísla jednacího, však rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 2. 2018, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 4. 6. 2019, č. j. 126347/2018/KUSK, doručeným téhož dne, zrušil v přezkumném řízení své odvolací rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal podáním učiněným u držitele poštovní licence dne 19. 6. 2019, které však bylo žalovanému doručeno až dne 12. 7. 2019. Napadené rozhodnutí vydával žalovaný v době, kdy lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí v přezkumném řízení i s připočtením obvyklé doby pro doručování již proběhla. Dle žalovaného šlo o účelové jednání, které však není možné prokázat. K ostatním žalobním námitkám žalovaný uvedl, že se s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na to, že i žalovaný si je vědom posloupnosti vydání jednotlivých rozhodnutí ve věci samé. Okolnost, že žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018, způsobila, že přestupkové řízení žalobce bylo pravomocně skončeno jeho oznámením žalobci. Pokud toto rozhodnutí nebylo zákonem předvídaným způsobem zrušeno, nemohla být vydána ani žádná další rozhodnutí ve věci přestupku žalobce, neboť takovému postupu bránila překážka *rei indicatea*. V této souvislosti žalobce namítá zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím času, neboť k jednání žalobce došlo dne 23. 2. 2017 a k vydání rozhodnutí žalovaným došlo až dne 2. 7. 2019. S ohledem na zrušení ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění účinném do 25. 2. 2020 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, uplynula lhůta pro uznání žalobce vinným shora uvedenými přestupky stanovená v § 20 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) dne 23. 2. 2019. Žalobce setrval na žalobním návrhu, jak jej prezentoval v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 23. 3. 2017 oznámení přestupku od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu M., z něhož vyplývá, že dne 23. 2. 2017 v 16:32 bylo zastaveno vozidlo registrační značky X v obci M., u odbočky k Č., které jelo ve směru od M. po silnici č. I/9 do obce V.. K zastavení uvedeného vozidla došlo proto, že jeho řidič předjížděl v místě, kde je to dopravním značením V1a, V13 a V9a zakázáno. Řidič po zjištění přítomnosti hlídky vozidlo otočil a jel zpátky směrem na M., odbočil ze silnice č. I/9 do ulice Č., dále po této ulici pokračoval do obce M. a zastavil na výzvu u odbočky k Č.. Řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla, což odmítl. Po opakované výzvě mu byla přiložena pouta a byl předveden na obvodní oddělení M. ke zjištění totožnosti. Na obvodním oddělení byl v řidiči následně ztotožněn žalobce. Žalobce byl vyzván k podrobení se orientačnímu testu na návykové látky s pozitivním výsledkem na Canabis. Dechová zkouška na alkohol byla negativní. Žalobce odmítl podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve a moči, a to i po opakovaném poučení. Součástí oznámení přestupku tvoří záznam z místa, úřední záznam, poučení žalobce, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiných návykových látek, evidenční karta řidiče (žalobce) a úřední záznam o předvedení osoby.
8. Zahájení přestupkového řízení bylo žalobci oznámeno dne 31. 3. 2017. Žalobce si poté zvolil právního zástupce, který žalobce zastupuje i v řízení před soudem. Na den 16. 1. 2018 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání. Po proběhlém ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, byl žalobce prvním rozhodnutím ze dne 16. 2. 2018, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 3. 2018, uznán vinným shora uvedenými přestupky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, č. j. 043071/2018/KUSK-OSA/ŠAM, doručeným dne 26. 6. 2018, tak, že jej zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ve správním spise se nachází rovněž oprávněnou úřední osobou nepodepsané „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 21. 5. 2018, téhož čísla jednacího, doručené rovněž dne 26. 6. 2018, kterým bylo odvoláním napadené rozhodnutí částečně změněno, ve zbytku pak potvrzeno. Správnímu orgánu I. stupně bylo vráceno odvolací rozhodnutí ze dne 25. 5. 2018 s vyznačenou doložkou právní moci dne 26. 6. 2018.
9. Prvostupňový orgán poté pokračoval v přestupkovém řízení výzvou k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným shora uvedenými přestupky. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž mj. poukázal na to, že mu byla doručena dvě rozdílná rozhodnutí žalovaného o předchozím odvolání s tím, že dalšímu projednávání věci od té doby brání překážka věci rozhodnuté. Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2018 totiž bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno, čímž věc pravomocně skončila. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž mj. uvedl, že rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018 zrušil v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 4. 6. 2019, č. j. 126347/2018/KUSK, o němž měl v době vydání napadeného rozhodnutí za to, že je v právní moci. Byť je na tomto rozhodnutí ve správním spise vyznačena doložka právní moci dne 20. 6. 2019, podal proti němu žalobce odvolání podáním učiněným u držitele poštovní licence dne 19. 6. 2019, které však bylo žalovanému doručeno až dne 12. 7. 2019.

10. Toto odvolání postoupil žalovaný k rozhodnutí Ministerstvu dopravy (dále jen „ministerstvo“), které přípisem ze dne 19. 11. 2019 vrátilo podané odvolání žalovanému s tím, že neučinil úkony nutné k odstranění vad odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Současně Ministerstvo vyjádřilo právní názor ohledně dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu a doporučilo žalovanému zvážit postup podle § 87 správního řádu. K výzvě soudu doplnil žalovaný do správního spisu rozhodnutí ze dne 21. 8. 2020, č. j. 116141/2020/KUSK, sp. zn. SZ_043071/2018/KUSK, kterým podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu rozhodnutí ze dne 4. 6. 2019 zrušil a přezkumné řízení zastavil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

13. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost žalobce za přestupky zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce sám vznesl. Jednání, ve kterém správní orgány spatřovaly shora uvedené přestupky, se událo ještě za účinnosti zákona o přestupcích. Podle § 20 odst. 1 část před středníkem zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Došlo-li k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1, začíná podle § 20 odst. 3 běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.
14. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, za jehož účinnosti již rozhodoval správní orgán I. stupně. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Přechodná ustanovení tedy vycházela z toho, že počínaje 1. 7. 2017 se bude i na přestupky spáchané před tímto datem aplikovat právní úprava zániku odpovědnosti za přestupek podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 32 odst. 3 části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky, který by se aplikoval na přestupky žalobce, platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání. Z této právní úpravy také zřejmě žalovaný vycházel.

15. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, který je relevantní pro posouzení souzené věci, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl přestupek promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 přímo nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma nálezy Ústavního soudu, s účinností od 26. 2. 2020 (č. 54/2020 Sb.), resp. od 22. 7. 2020 (č. 325/2020 Sb.) postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
16. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnost až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části druhé věty za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupky posoudí podle tohoto zákona jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Právní úprava zániku odpovědnosti podle zákona o odpovědnosti za přestupky však pro žalobce příznivější není, neboť jak bylo shora vyloženo, zatímco podle nové právní úpravy by odpovědnost žalobce za přestupek zanikla nejpozději tři roky od jeho spáchání, podle právní úpravy v době jeho spáchání již za dva roky od jeho spáchání.
17. Po kasačním zásahu Ústavního soudu je proto třeba na promlčení přestupků žalobce nadále užít pravidla obsažená v § 20 zákona o přestupcích. Podle těchto pravidel přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok (k jeho spáchání došlo dne 23. 2. 2017). Promlčecí doba se dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích přerušila oznámením zahájení přestupkového řízení žalobci dne 31. 3. 2017. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednoroční promlčecí doba, v jejímž rámci bylo dne 16. 2. 2018 vydáno a dne 19. 2. 2018 žalobci doručeno první rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupcích. Vydáním tohoto rozhodnutí se promlčecí doba přerušila podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích podruhé. Potřetí se promlčecí doba přerušila dne 29. 8. 2018 vydáním prvostupňového rozhodnutí. Z prvostupňového rozhodnutí sice není možné okamžik jeho vydání, tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení [srov. § 71 odst. 1 písm. a) správního řádu], přímo zjistit, tudíž je třeba za něj považovat den jeho doručení žalobci. Jelikož ani doručenka se ve správním spisu nenachází, vyšel soud z nesporné skutečnosti uvedené v odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž žalobce uvádí jako den doručení 30. 8. 2018. Jelikož žalovaný o odvolání žalobce nerozhodl, resp. mu odvolací rozhodnutí neoznámil, v nejzazší promlčecí lhůtě dvou let od spáchání jednání, které naplňovalo znaky shora uvedených přestupků, a která uplynula dne 23. 2. 2019, došlo téhož dne k zániku odpovědnosti žalobce za oba přestupky. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Žalobní námitka je důvodná.
18. Dalšími žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupky má za následek, že po vrácení věci

soudem již nemůže být v řízení o přestupcích pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda k jejich spáchání skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).

19. Soud považuje za potřebné vyjádřit se k otázce „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 21. 5. 2018 (jímž bylo odvolání žalobce proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto, oproti rozhodnutí ze dne 25. 5. 2018, jímž bylo totožné rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání). „Rozhodnutí“ ze dne 21. 5. 2018 sice není předmětem soudního přezkumu, nicméně vyjasnění náhledu na otázku jeho právní existence je podstatné pro posouzení věci. Lze se totiž důvodně domnívat, že žalobce toto rozhodnutí považuje, či alespoň tvrdil, že jej považuje, za pravomocné, kterým rovněž bylo přestupkové řízení v jeho věci skončeno. Pokud by tomu tak bylo, byla by veškerá následně vydaná rozhodnutí nezákonná pro nastalou překážku věci pravomocně rozhodnuté (srov. čl. 40 odst. 5 Listiny). Soud by pak napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí rušil nikoli pro zánik odpovědnosti žalobce za přestupky, ale proto, že žalobce byl již pravomocně uznán vinným a byly mu uloženy správní tresty. Tak tomu však není z toho důvodu, že na „rozhodnutí“ ze dne 21. 5. 2018 vůbec nelze pohlížet jako na projev vůle vykonavatele veřejné správy, přičemž při absenci vůle nemůže existovat ani její hmatatelný výsledek, který je pak rozhodnutím pouze zdánlivě. Pro tento závěr svědčí několik okolností. Je zjevné, že přestože bylo „rozhodnutí“ žalobci doručeno, nejednalo se o doručení stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí. Písemné vyhotovení tohoto dokumentu, který je založen ve spisu, je přeškrtnuté a nadto neobsahuje ani otisk úředního razítka ani podpis oprávněné úřední osoby (srov. § 69 odst. 2 věta druhá správního řádu). Sám žalovaný tento dokument nepovažoval za „rozhodnutí“, když posléze (viz rozhodnutí ze dne 4. 6. 2019) uvedl, že šlo o pracovní verzi, která následně byla změněna a žalobci doručena jako odvolací rozhodnutí ze dne 25. 5. 2018.
20. Tyto skutečnosti by žalobce zjistil, pokud by nahlédl do správního spisu u žalovaného, neboť správní orgán I. stupně zřejmě obdržel pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, a ze spisu není možné zjistit, zda vůbec věděl o tom, že žalovaný doručil žalobci ještě toto druhé, okamžikem vypravení však první, „rozhodnutí“. Žalobce sice z postupu správního orgánu I. stupně mohl dospět k závěru, že relevantní je pouze rozhodnutí ze dne 25. 5. 2018, nicméně chyby žalovaného, ať již k nim došlo selháním techniky, lidského faktoru či jinak, nelze klást žalobci k tíži. Ze správního spisu nelze ani seznat, že by žalovaný žalobce na svoji chybu upozornil a odstranil tak pochybnosti o tom, které rozhodnutí je relevantní, neboť se žalobci mohla jevit jako rovnocenná. „Rozhodnutí“ ze dne 21. 5. 2018, které bylo žalobci doručeno dne 26. 6. 2018, tak od počátku trpělo jednou z nejzávažnějších vad, majících za následek jeho právní neexistenci - nicotnost. Soud proto považuje „rozhodnutí“ ze dne 21. 5. 2018 za nicotný akt (srov. § 77 odst. 1 věty druhé správního řádu), jehož vydání nemělo žádný vliv na posléze vydávané správní rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

21. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt' věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
22. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za sepsání žaloby a podání repliky), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, celkem tedy 6 800 Kč, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, jíž je zástupce žalobce plátcem. Soud dodává, že odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení advokátem podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu žalobci nepřiznal, neboť ze spisu je zjevné, že stávající zástupce zastupoval žalobce již od samého počátku přestupkového řízení a byl tedy s věcí seznámen ještě před podáním žaloby. V řízení před soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu, a to i s ohledem na to, že podaná žaloba nijak argumentačně nevybočuje z rámce, který žalobce uplatňoval již před správními orgány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 Azs 334/2016-29). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Kamila Fotra (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně